

таят да представят друг поглед към Балканите – откъм веселата им страна, откъм емоцията и темперамента.

„Балканска хармония – истина или сън“ – филм, изпълнен с много музика, с красотата на изкуството и с покоряващата личност на Теодосий Спасов. Филм, който според мен, се чувства с душата, с балканската ни душа.

Кинофестивалът на българските филми продължи с анимационния филм „Пук“ на Анри Кулев – екранизация по приказката на Валери Петров и завърши с премиера на филма „Кеймбридж“ в присъствието на неговия продуцент и сценарист Асен Владимиров. Озаглавена добронамерено и шеговито като едно от прочутите английски университетски градчета, лентата запознава с култовата роля, която образованието играе в живота на хората от Долни Цибър, село в Северозападна България. Селото е част от най-бедния регион в целия Европейски съюз, но статистически е с най-голям процент обитатели, завършили висше образование. Филмът представлява плавен и топъл човешки разказ за надмогването на ограничаващите условия на селото и мотивиращата сила на образованието. „В Долни Цибър повече от 90% от населението са цигани. Те преследват личната си образованост. От много години за ромите в селото образованието е основен смисъл и ценност на живота. Не се оплакват. Срещнах и снимах пенсионери, яки, искат да работят и работят, каквото има. Искат да ходят на училище, за да довършат образованието си. Училището в това село привлича хората, мотивира ги.“ обяснява в едно интервю Елдора Трайкова, режисьор на лентата.

Според информация на сайта за изкуство и култура artnovini.com, броени дни след края на успешния Фестивал на българското кино в чешката столица, Българският културен институт в Прага е подписал договор с кино „Луцерна“ за провеждане на Десетото издание на кинофорума, който ще бъде реализиран от 15 до 18 март 2018 г. – на почитателите на родните филми не им остава нищо друго, освен да се въоръжат с търпение, защото пък, сигурна съм, духовното преживяване ще бъде още по-значимо! ♦

Освен таланта, в изкуството е важен и добрият учител

В подкрепа на това ми твърдение бе изложбата на 14-годишния Георги Волинкин, състояла се на 15 март в Арт-фабриката на българския художник Любен Петров.

Когато в края на миналата година разговарях с талантливия ни сънародник за неговата творческа работилница, той не скри радостта и гордостта си от успехите на своите ученици, един, от които е и Георги. Тогава г-н Петров обеща да ме покани на неговата втора самостоятелна изложба и изпълни дадената дума.

В началото на февруари Арт-фабрика отпразнува своя 2-ри рожден ден и все повече се превръща в място за представяне на различни художници, в свободна територия за творческото им изразяване. Интересни и нестандартни са картините на Георги Волинкин – ярки цветове, с преобладаващо виолетово, необичайни теми и похвати, които г-н Петров определи като магически реализъм. В тях Георги, както сам сподели пред публиката, търси връзката на човека с Вселената, раждането на живота. Дълго наблюдавах едно от платната – на една маса седяха човек и робот – но те не бяха помежду си в конфликт, напротив, като че ли кротко разговаряха помежду си. Може би това е срещата между старото и новото поколение, между консервативното и модерното? Редом с тези донякъде фантастични картини, видях и такива с чисто приказна тематика, което е напълно нормално предвид възрастта на художника. Според учителя му крачка напред в развитието му са и графиките, изработени с техниката „суха игла“...

Естествено, макар и изобщо да не съм специалист, открих в някои от платната и леко подражаване на преподавателя – няма и как иначе да бъде – всеки ученик минава през такива периоди, докато открие собствения си стил. Успех на талантливия Георги и дано походите за гордост на учителя му Любен Петров тепърва предстоят! ♦